

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XVII. Iac. Sadoletvs Episc. Carp. Benedicto Accolto Cardnalo S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

per de te feci, cum de tua integritate, virtute, prudentia, honorifi-
 centissimè iudicavi, permanet idem apud me: & in suscepta erga
 te benevolentia constantissimè maneo: partim sponte, & consue-
 tudine naturæ meæ: partim verò maximè tuo in me perpetuo
 atq; insigni amore prouocatus. Cognoui enim te in omni tempo-
 re mihi esse amicissimum. Itaque quam me putas cupere, vt tu no-
 bissem vna hic adesses? atq; his interesset negotiis (si modò vl-
 lum tractabitur negotium) cum intelligam tuam præstantem
 prudentiam magno Reipubl. posse esse adiumento: Quod si mea
 pondus haberet autoritas, contenderem & eniterer, vt tu vocare-
 re, tuæque nobiscum consilia conferres. Nunc optare id licet,
 sperare laudæ licet. Quanquam te honore & administratio-
 ne honorissimè muneris à summo Pontifice ornatum esse tua
 causa vehementer gaudeo, tibi que eam rem laudi atque emolu-
 mento esse opto. Sanctius tuus ægrotabat cum ego ad Urbem ve-
 nis, necque adhuc morbo satis leuatus est: itaque eum nec videre
 potui, nec alloqui. Quod sanè mihi fuit incommodum: hominis
 enim & probi, & experientis, opera atq; opportunitate carendū
 fuit: quum ego mediū fidius & tua & ipsius causā non mediocri-
 ter diligo. Paulus nobiscum est vna, magno preterque me in rebus
 omnibus adiuvat, particepsque est curarum consiliorumque
 meorum. Is tibi præstat benevolentiam quam debet, nec men-
 tionem tui ferè intermittere sinit. Nos ambo te singulariter ama-
 mus, salumque & florentem esse cupimus: petimusq; à te more
 tantum magis, quam quod necesse sit, vt solita tuam erga nos be-
 nevolentiam tueare, atq; conferues. Vale. Idib. Nouemb. M.D.
 XXXVI. Ex Vrbe.

XVII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP.

Benedicto Accolto Cardinali S. P. D.

NOX potuit amantius neq; liberalius scribi, quam scriptum
 citate in eis literis, quas I III. Non. Nouembris, ad me do-
 disti. Place enim referta illæ fuerunt humanitatis, suauitatis, be-
 nevolentie: & (quod in eiusmodi re mihi propè admirabile vi-
 sum est) singularis etiam prudentiæ. Video enim te, cum fortiter
 & inuicè feras casus humanos, in commemoratione tamen
 nostræ necessitudinis, & in amicitie memoria remollescere a-
 nimo, quod est bonitatis: molesteque ferre, quòd me & videre, &
 alloqui prætereuntem non potuisses. Quo mihi quoque ipsi ni-
 hil occidere potuit durius. Cum enim redirem ad eam urbem
 subitans, vnde, bonis etiam rebus meis, certo consilio discer-
 seram: vna illa consolatione sustentabar, quòd reuisurus eram

P 2 amig

amicos veteres, & in eorum congressu ac colloquio meo
 omnem depositurus, quicumque mihi iucundissimum otium
 linquenti, & in eisdem, quos prius, fluctus è tutissimò ac tra-
 quillissimo portu me referenti, ad animum obrepisset. Quod
 mihi aliqua ex parte contigit (certè enim multorum sum & tu-
 ru & animo amicissimo exceptus) te tamen vnum abesse, ex
 amicorum omnium, molestissimè ferebam. Itaque te tantum
 teruallo videre amplectique incredibiliter cupio: quod appete-
 re vere faciendum mihi est. Còstitui enim in Vrbe hyemem
 manere. Qua confecta, aut ad Contentum publicum profici-
 rus Mantuam sum, si modò vllus is ageretur: aut in Galliam, meo
 ad propriam stationem reuerturus. Istac vitæque iter factum
 optatissimo conspectu & sermone tuo ad arbitrium meum
 fruatur. Quanquam non disido summum hunc pontificem, in
 singulari bonitate & clementia, honoris tui, ac dignitatis
 nem quandoque habiturum. Quòd autem scribis ad me, iam
 dum tibi esse, me in pristina erga te obseruantia voluntate
 permanere. Ego mi amplissime Accolte, si is esse volo quod
 beo, colam te atque amem summoperè necesse est. Cuius enim
 habeo plurà erga me amoris & liberalitatis iudicia ac mun-
 menta? Quid virtus tua? Quid humanitas? Quid illa & cetera
 & vehementer repetita amoris tui erga me significatio? Quod
 doctrina? Quid litera? per quas suauissimo vinculo commu-
 nium studiorum conjuncti inter nos sumus, parumne ista
 lent ad animum meum tibi obligandum, totumque in diu-
 nem & potestatem tuam tradendum? De tua autem in me
 neuoletia hoc velim tibi persuadeas, neque me existimare
 notificentius quicquam me assequi posse, quam abs te sic deli-
 nec aliquid animo meo accidere posse iucundius. Ludouicus
 dicus tuus, homo (vt mihi visus est) & peritus, & prudens, idem
 que studiosissimus tui, offendit me in via, cum lectica vehens
 quod nondum etiam eram ex recente morbo confirmatus. Cum
 eo sermonem habui de te, quem illum ad te pertulisse arbitror.
 Iter item mecum ad Vrbe[m] faciebat Molla, summo ingenio
 summa eloquentia vir, atque is quoque amantissimus reueren-
 tium tuarum. Sed est quod mihi ignoscei a Ludouico peti-
 lim. Egi enim cum eo parum sanè humaniter: qui cum sermo-
 nes inter nos confereremus, sisti lecticam non iusserim. Cum
 me mei errati acriter postea penituit. Conderanti enim po-
 mihi, nihil visum est agi potuisse magis rusticè. Sed sine tempore
 quidam mentis atque ingenij ex morbo (vt arbitror) contrahi-
 sue ipsa commemoratio de te, plena lætitiæ partim, partim
 iam doloris, ita consilium mihi excussit, vt quid tam decesserit
 nequerim perpicere. Huius meæ culpæ, cuius recordatio etiam

mihi molesta est, & abs te, & ab illo veniam peto dari, mihi que ignoscere peto. Reliqua mea officia in te, atq; in omnis tuos fidelissime semper amantissimeque constabunt. Vale. XII. Calend. Decemb. M. D. XXXVI. Ex Vrbe.

XVIII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP.
Cosmo Gerco Fani Epist. S. P. D.

Uobis Beccadellus familiaris tuus conuenit me, multamq; tuis verbis salutem mihi nunciauit: adiunxitq; in sermone, te molestè ferre, quod cum ego per ista loca ad Urbem prodicentis iter facerem, tu istic non affuisses: cupereque te in meo rostru, si eadem via iter facerem, videre me, & alloqui, hospitioque excipere, quem iam antè in amorem & in beneuolentiam tuam recepisses. Quae cuncta mi optime Gerimihi abs te iucunda & grata accidere. Nam cum de te iam pridem in eam opinionem uenerim, ut de virtute & humanitate tua mirificè sentiam, multorum honorum testimonis in hunc sensum adductus: tum uerò hac significatio tua erga me uoluntatis & meum praesidium de te iudicium confirmat: & facit, ut te etiam mihi magis praecipua quadam beneuolentia diligendum putem: quem antea communi illo studio, quod uirtuti deberet, tantum modò diligebam. Siquidem nihil est, quod me uehementius impellat ad amandum, quam cum intelligo me amari. Quod quoniam mihi ab te contigit, sic uelim tibi persuadeas, neque in hinc amicitia, neque in beneuolentia studio, quicquam à viro bono desiderari conuenire, quod tibi à me non promptum & paratum futurum sit. Meque & tuam istam uoluntatem, quam erga me curam ostendis, maximi facere: & tuis tantum tribuere uirtutibus, ut existimem hanc modò inter nos inuicem amicitiam, mihi non solum uoluptati, sed honori etiam permagno fore. Quare iua sentias & consuetas uolo, me tibi prorsus esse amicissimum. De hospitio quòd mentionem facis: crede mihi, si te praesentem istic ostendissem, perlibenter certè ad te diuertissem. Quid enim mihi tuo aspectu & familiaritate occurrisset dulcius? Neque reculo, si in reuersione mea in Galliam per eadem ista loca transieris, per qua, ut nunc est, transitarum me arbitror: quin ad te rectè me conuerteram, tecumq; & apud te diem & noctem sim. Sed & pueros familiaresque tui, te absente eam mihi sedulitatem diligentemq; praeruerunt, ut facillè appareret ex disciplina domestica, quanta, & quam liberalis hospitiū receptor es. Nullum enim certè officium praetermisserunt, quod tam breui tempore, & peregrino, & hospiti potuerit praestari. In quo declararunt, cum

